

STUDIU DE CAZ: „STUDIU COMPARATIV PRIVIND REGIONALIZAREA ÎN EUROPA”

Profesor coordonator: Prof. univ. dr. Profiroiu Alina Georgiana

Masterand Dragomirescu Gabriel

Introducere

În general, termenul de **regionalizare** se referă la o diviziune a unei suprafețe/regiuni, în care competențele administrative și politice sunt exercitate, termenul fiind asociat deseori cu **descentralizarea și autonomia regională**.

Scopul cercetării este de a realiza un studiu concis despre regionalizarea în Europa, cu accentul asupra (realizării regionalizării) viitorului României, precum și cu scopul de a mă documenta asupra acestui aspect. **Metodologia** folosită a fost cea de cercetarea științifică, fiind selectată ca arie de interes *regionaliza*, în urma căreia au fost consultate articolele științifice de specialitate (publicate în cadrul instituțiilor sau în cadrul revistelor), teze de licență, disertație, doctorat și articolele de ziar pentru informații actualizate asupra acestui subiect.

Centralizarea implică recunoașterea existenței unui interes local, dar din punct de vedere organizatoric și funcțional nu asigură mecanismele de promovare ale acestuia. **Descentralizarea** este sistemul ce are la bază recunoașterea interesului local, distinct de cel național, localitățile dispunând de structuri organizatorice, funcționale și de un patrimoniu propriu, afectat realizării interesului local.

De-a lungul timpului, termenul de regionalizare a avut diferite înțelesuri, fiind determinat de contextul legislativ, administrativ și istoric al unei țări. La nivelul țărilor din cadrul Uniunii Europene, mai ales, se observă o înțelegere diferită a termenului de regionalizare între acestea.

În prezent, *regiunea* și *regionalizarea* sunt noțiuni folosite adesea în discuțiile despre dezvoltare, în special în ceea ce privește sfera economică a vieții sociale. Este de notat faptul că în această discuție contează și forma de stat pe care o țară o deține, cele două forme de stat fiind: **statul unitar** (România fiind unul din ele) și **statul federal** (ex. SUA, Germania, Rusia etc.).

Formarea statelor moderne necesită o accentuare a puterilor executive, administrative și financiare ale regiunilor, competența fiind atribuită de la guvernul central regiunilor locale. În unele state europene, descentralizarea implică existența unor structuri administrative ce fac legătura între organele centrale și cele locale.

Din cauza formelor de stat pe care unele țări le posedă, se poate vorbi despre **autonomia regională** pe care unele state o conferă regiunilor, fiind observat cel mai des în statele regionale/federale.

Termenul nu ar trebui confundat cu **globalizarea, regionalismul/provincialismul, deconcentrarea sau internaționalizarea**, toate acestea având înțelesuri și contexte diferite.

STADIUL ACTUAL AL CUNOAȘTERII ÎN DOMENIU

Conform articolului „Regionalizarea – concept și modele de regionalizare” (2016), realizat de Cristina Păiș și publicat în Buletinul de informare legislativă al Consiliului Legislativ, **Regionalizarea** este „o diviziune a suprafeței statului în regiuni și transferul responsabilităților administrative și politice către aceste noi unități administrativ-teritoriale, este asociată cu descentralizarea și autonomia regională. Ea s-a desfășurat progresiv într-o serie de țări europene, gradul de autonomie al regiunilor fiind diferit de la o țară la alta și, uneori, chiar în interiorul aceleiași țări.” Așadar, regionalizarea constituie una dintre caracteristicile principale ale statelor, ce are nu doar o dimensiune geografică, ci și alte dimensiuni importante, ca **dimensiunea economică, politică, de autonomie și de securitate**, ce sunt interconectate. În plus, regionalizarea nu se limitează doar la nivel național, ci se extinde și la nivel internațional.

Pentru a putea menționa fenomenul de regionalizare, este necesar să cunoaștem și formele de stat. Conform Andra Karla SIENERTH (2014), „În conformitate cu diferitele moduri de organizare politică a puterii, putem avea, pe de o parte un stat unitar, iar pe de altă parte un stat federal. Mai există și varianta denumită „uniune de state” (confederație), caracterizată de asocierea unui număr de state (state care pot face parte fie din categoria celor unitare, fie a celor federale), care nu formează împreună un nou stat.”. Așadar, se poate vorbi despre procese diferite de transferare a puterilor. La nivelul sistemului federal, procesul de transfer al autonomiei are ca scop instituirea unor funcții și competențe diferite pentru structurile centrale și locale. Statele federale se află între două tendințe – cea de centralizare la fel ca în modelul unitar și cea de descentralizare la fel ca modelul confederațiilor.

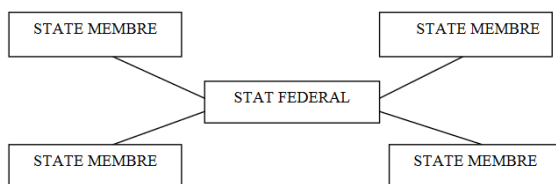

Figura 1. Statul federal (Sursă: Ioan, Alexandru, Ivan Vasile, Ivanoff, Claudia, Gilia, p. 66)

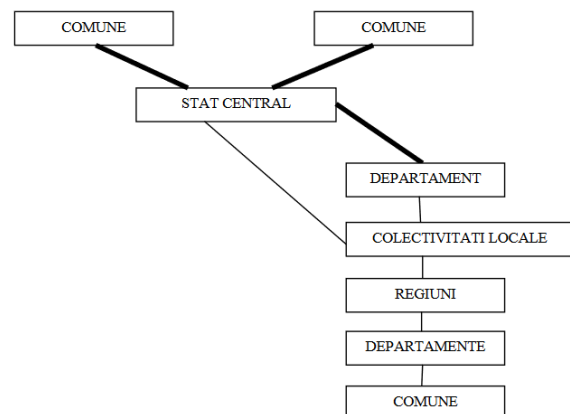

Figura 2. Statul unitar (Sursă: Ioan, Alexandru, Ivan Vasile, Ivanoff, Claudia, Gilia, p. 66)

Doctrina juridică a stabilit o varietate de clasificări ale diferitelor tipuri de regiuni:

- **Regiuni politice** – limite stabilite de statele federale și cele unitare;
Ex: *Spania, Italia*
- **Regiuni încorporate** – rezultat al creării unui stat unitar prin unirea mai multor state;
Ex: *Marea Britanie*, tinde către federalizare
- **Regiuni diversificate** – cadre regionale stabilite după criteriul teritorial, politic și cultural;
Ex: *Belgia*, înainte să fie stat federal

- **Regiuni administrative clasice** – create prin descentralizare;
Ex: *Franța*
- **Regiuni funcționale** – create prin deconcentrare;
Ex: *Grecia*
- **Regiuni prin cooperare** – ca forme instituționalizate de cooperare între colectivitățile teritoriale locale;
Ex: *România*

Cadrul administrativ

În cadrul Uniunii Europene, au fost aprobate mai multe cadre legislative legate de regionalizarea în Europa, câteva din acestea fiind:

- *Carta Europeană a Autogovernării Regionale* (Consiliul Europei, 1996);
- *Carta Comunitară pentru Regionalizare* (Parlamentul European, 1988);
- *Comitetul European al Regiunilor* (1994);
- *Strategia 2000 pentru regiunile Europei* (Adunarea Regiunilor Europei, 1998).

În cadrul României, cu ajutorul listei publicate de *Băhnăreanu, C., & Sarcinschi, A. (2013)*, se pot expune legi realizate pentru organizarea formelor administrativ-teritoriale, cele mai importante d.p.d.v. istoric fiind **bolduite**. Aceste legi nu vin în cadrul ajutorului României pentru a se regionaliza, și doar reprezintă legile care au conturat UAT-urile de zi.

Legile care au bordurat împărțirea administrativă în ziua de astăzi sunt:

- ***Legea pentru comunele rurale și urbane și
Legea pentru înființarea consiliilor județene (1864)***

După primele legi de organizare administrativă a statului român, **teritoriul** era împărțit în 33 de **județe** cu personalitate juridică și organe deliberative și executive. Județele erau formate din **plăși** care erau pur și simplu subdiviziuni ale județelor, fără personalitate juridică, conduse de prefecti. Plășile erau împărțite în **comune**, cu personalitate juridică, ale căror organe deliberative și executive erau consiliul comunal și primarul.

- *Legea pentru unificare administrativă (1925)*

Prin această lege, teritoriul României se împarte, din punct de vedere administrativ, în 71 de județe, iar județele în 8.879 de comune, atât rurale, cât și urbane. Comuna rurală era alcătuită din unul sau mai multe sate, iar reședința comunei era stabilită în unul dintre aceste sate.

- *Legea administrativă (1938)*

Se desființează administrația autonomă a județului, înființându-se ținutul.

- *Legea nr. 5 (1950)*
Odată cu instaurarea comunismului, se impun noi organizări teritoriale, astfel încât statul să fie cât mai centralizat.
Au fost desființate cele 58 de județe, odată cu cele 424 plăși și 6.276 de comune rurale și urbane, fiind înlocuite cu 28 de regiuni compuse din 177 de raioane, 148 de orașe și 4.052 de comune.
- *Constituția Republicii Populare Române și Decretul 331 (1952)*
Numărul de regiuni a fost redus la 18, prin comasare.¹
- *Legea nr. 2 (1968)*
S-a revenit la împărțirea administrativ-teritorială a țării pe 39 de județe, Municipiul București, 236 de orașe, dintre care 47 de municipii, și 2.706 de comune având în componență 13.149 de sate.
- *Constituția și Legea administrației publice locale nr. 69 (1991)*
În prezent, România este organizată conform acestor legi, având următoarele unități administrative teritoriale bine cunoscute: 41 județe, 97 municipii, 268 orașe, 2.698 comune și 13.089 sate.
- *Legea 315/2004 privind dezvoltarea regională în România.*

Din păcate, în vederea împărțirii României pentru regionalizare au existat doar discuții și propuneri politice; în acest demers, statul român doar a descentralizat și deconcentrat competențe administrative organelor administrației publice centrale către organele de specialitate din teritoriu.

STUDIUL DE CAZ – ROMÂNIA ȘI UE

România

În **România**, dorința de regionalism are o tradiție veche, însă regionalizarea nu a fost realizată, deși au existat mai multe proiecte.

Regionalizarea (Dorințele și Eșecul)

Absența regionalizării în teritoriul României este mai evidentă în modalitatea în care echitatea este aplicată în cadrul *primăriilor județelor, satelor și comunelor*, în ceea ce privește împărțirea finanțelor, fără a se urmări egalizarea sumelor în cadrul tuturor unităților (să se acorde mai mulți bani unităților sărace și mai puțini bani unităților bogate).

¹ Pentru a avea recordul uneia dintre comasări, județele sunt: Arad, Bacău, Baia Mare, Bârlad, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Hunedoara, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Stalin, Suceava, Timișoara și Regiunea Autonomă Maghiară. Interesantă este Regiunea Autonomă Maghiară, creată pentru criteriile etnice.

După căderea comunismului, primele discuții legate de regionalizare au început să apară în timpul *Guvernului Năstase*. Inițiativa s-a oprit în momentul respingerii discuțiilor legate de *Memorandumul de la Cluj* din decembrie 2001.

Mai târziu, atât Emil Boc, cât și președintele țării în acel moment, Traian Băsescu, au reluat discuțiile, dar au fost abandonate.

În 2013, guvernul condus de Victor Ponta a avut ca obiectiv reorganizarea administrativ-teritorială prin crearea unor regiuni, care au fost refuzate de către partidele UDMR și PCM. La fel, în septembrie 2013, ministrul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Liviu Dragnea, dorea să adauge regiunile ca unități administrativ-teritoriale cu personalitate juridică, conduse de consilii, însă după răspunsul dat guvernului Ponta, demersul acestuia nu a mai fost realizat.

În general, demersurile făcute în scopul regionalizării României au urmărit împărțirea României în 8 (similar cu NUTS-2 și regiunile de dezvoltare statistice), 12, 14, 16 sau 20 de regiuni.

Conform opiniei fostului premier Emil Boc, există două metode în care se poate face procesul de regionalizare: 1. după revizuirea Constituției, introducând regiunea ca o categorie administrativă, teritorială (în articolele de lege unde nu există); 2. prin comasarea celor 41 de județe într-un număr mai mic, similar cu modelul polonez (care va fi descris mai târziu în lucrare).

În opinia acestuia (în mare parte bazat pe cerințele statistice ale NUTS-2), Uniunea Europeană consideră ca fiind regiuni doar unitățile administrative cu peste 800.000 de locuitori; în România, în afară de Municipiul București, rareori un singur județ reușește să treacă peste acest număr. Din cauza acestui motiv, Boc consideră că România pierde Fondurile Europene acordate regiunilor.

Cel mai recent, pe data de 03.05.2023 (cu 3 săptămâni înaintea redactării acestui articol), deputatul de Brașov, Tudor Benga, a depus un proiect de lege pentru reorganizarea administrativă în 12 teritorii. La fel ca sugestiile anterioare, proiectul de lege vizează comasarea județelor.

Este important ca regionalizarea în România să fie executată într-un moment oportun (mai specific, atunci când se redistribuie banii sau când parlamentul aprobă noul buget, pentru ca regiunile să poată primi în mod egal ajutor pentru realizarea demersurilor necesare regionalizării) ca să fie realizată fără eșec.

În opinia mea, regionalizarea nu ar trebui să fie creată pe criterii etnice sau de regiune istorică, deoarece un nou proces de regionalizare ar trebui să ducă la diminuarea sau eliminarea problemelor existente, disparităților economice și sociale (cele mai săraci regiuni din Uniunea Europeană existând în trecut, aproape de prezent pe teritoriul nostru), pentru ridicarea nivelului de trai al populației.

Deși tangențial de tema aleasă, în opinia mea consider că România va fi cel mai apropiat de a realiza regionalizare (în mod corect) când o să ia în serios unirea cu Republica Moldova, însă cel mai probabil o să se deschidă discuții legate de schimbarea Constituției pentru a facilita și federalizarea regiunilor sau crearea regiunilor autonome (în cadrul Ținutului Secuiesc, Găgăuzia și Transnistria).

Regionalismul

Pentru termenul de regionalism, chiar din Evul Mediu există 4 voievodate (ce corespund actualmente cu): *Moldova, Țara Românească, Transilvania și Dobrogea*. În 1862, Barbu Catargiu propune împărțirea Principatelor Române în 4 regiuni: *Moldova de Sus, Moldova de Jos, Muntenia și Oltenia* (SIMINA TĂNĂSESCU, 2002).

La 1 Decembrie 1918, după unirea teritoriilor românești Transilvania, Bucovina și Basarabia cu România, s-a format România mare, dar, în urma celor două războaie mondiale, au fost pierdute unele părți din acestea (cea mai mare parte din Basarabia).

În prezent, România, ca stat membru al Uniunii Europene, trebuie să respecte cerințele și normelor de organizare teritorială ale legislației europene. În România, dezvoltarea regională este un concept relativ nou, ce urmărește în principal diversificarea activităților economice, stimularea investițiilor și descentralizarea aparatului public.

În conformitate cu Nomenclatura NUTS ale Uniunii Europene, au fost stabilite utilitățile necesare; este de notat faptul că în România aceste regiuni există doar cu scop statistic și pentru virarea banilor de la Uniunea Europeană.

Sub forma

- **NUTS-1**

- **NUTS-2:** NUTS-3,

regiunile stabilite pentru România sunt:

- **Macroregiunea 1**

- **Regiunea Nord-Vest:** Bihor, Bistrița-Năsăud, Cluj, Maramureș, Satu Mare, Sălaj;
- **Regiunea Centru:** Alba, Brașov, Covasna, Harghita, Mureș, Sibiu.

- **Macroregiunea 2**

- **Regiunea Nord-Est:** Bacău, Botoșani, Iași, Neamț, Suceava, Vaslui;
- **Regiunea Sud-Est:** Brăila, Buzău, Constanța, Galați, Tulcea, Vrancea.

- **Macroregiunea 3**

- **Regiunea Sud:** Argeș, Călărași, Dâmbovița, Giurgiu, Ialomița, Prahova, Teleorman;
- **Regiunea București și Ilfov:** București, Ilfov.

- **Macroregiunea 4**

- **Regiunea Sud-Vest:** Dolj, Gorj, Mehedinți, Olt, Vâlcea.
- **Regiunea Vest:** Arad, Caraș-Severin, Hunedoara, Timiș.

Aceste regiuni nu sunt unități administrativ-teritoriale, nu au personalitate juridică și constituie rezultatul unui acord liber între consiliile județene și cele locale. Deși există Agenții de Dezvoltare Regională (ADR) pentru regiunile NUTS-2, acestea au doar rolul de asigurare a realizării programelor de dezvoltare regională și a planurilor de gestionare a fondurilor, prin acordul liber între Consiliile județene și locale, cu scopul de a asigura coordonarea proiectelor.

Uniunea Europeană

Accentul pus pe capacitatea strategică este o problemă majoră în politicile UE orientate către regiune (politica și inițiativele regionale, politica rurală etc.). Deși autoritățile naționale rămân responsabile pentru implementarea și monitorizarea politicilor, multe dintre aceste sarcini sunt delegate agențiilor regionale (care în unele zone nu există). În special, agențiile regionale joacă un rol important în personalizarea și integrarea politicilor la nivel regional, de exemplu prin dezvoltarea și negocierea unui plan strategic regional (Plan Unic de Dezvoltare, SDP). Anumite țări care nu aveau structuri regionale adecvate au răspuns cererilor europene prin înființarea unor organisme administrative regionale cu puteri și competențe suficiente pentru a gestiona programe europene complexe.

În contextul European, procesul de regionalizare nu a început de la 0, dar a fost construit bazat pe regiunile deja existente, unind unitățile locale existente în noi unități regionale. În cadrul unora dintre state, autoritățile au aplicat câteva criterii și condiții (pe plan administrativ și politic).

De exemplu, în Franța, deși discuțiile au început cu 50 de ani înainte, procesul de regionalizare a început în 1992, urmând să fie finalizat în 2006; Scoția, Irlanda și Marea Britanie au avut proces similar de regionalizare în mai multe etape, din 1994 până în 1999; în Polonia, a început în 1992 și s-a finalizat procesul în 1999.

Câteva exemple din procesele de regionalizare în Europa sunt:

1. Regionalizare care începe din jos în sus, de la regiuni *istorice*
Ex: *Belgia, Spania, Țările de Jos, Italia*
2. Regionalizarea e folosită ca un proces politic pentru a atinge anumite ținte, în principal ținte statistice și descentralizare
Ex: *Regatul Unit, Franța, Germania*

Mai specific, Anglia a fost divizată în 8 regiuni statistice; Franța a fost divizată în 22 de regiuni statistice, regiuni artificiale care ignorau complet identitățile locale; Germania a fost divizată în Landuri, combinate între regiuni istorice și creații artificiale (dat fiind contextul țării după Al Doilea Război Mondial)

3. Regionalizare fiind folosită doar cu scop statistic
Ex: *Regiunile NUTS de către Eurostat*

Deși NUTS utilizează diviziunile instituționale predominante la nivel național, unitățile regionale ar trebui să aibă o anumită dimensiune și un caracter general, diviziunile NUTS sunt mai degrabă variabile și adesea inconsecvente, zonele monofuncționale sau zonele care nu reflectă modele predominante de interacțiune nu sunt acceptate, în unele cazuri, astfel de inconsecvențe, în special diferențele de dimensiune, provin din respectul pentru regiunile istorice, iar în alte cazuri sunt

realizate doar administrativ.²

4. Regionalizarea în planul European pentru transferul banilor

Ex: *Irlanda*

Procesul european de regionalizare, în combinație cu propagarea noilor discursuri ale regiunilor, a avut impact asupra proceselor naționale de regionalizare. Țările au căutat să reconfigureze diviziunile regionale astfel încât să optimizeze veniturile Uniunii Europene. Inițial, Irlanda a reprezentat o singură regiune, care a fost întotdeauna eligibilă pentru cel mai înalt nivel de sprijin (Obiectivul Unu). Când creșterea sa economică rapidă a împins produsul național peste nivelul maxim de eligibilitate, iar țara avea să își piardă sprijinul regional, Irlanda s-a împărțit într-o zonă „bogată” și „săracă”. S-a găsit un echilibru între pasul pragmatic de optimizare a sprijinului european și demarcarea zonelor care aproximează „regiuni generale” acceptabile pentru Comisia Europeană, fiind create noile regiuni „NUTS-2”.

5. Regionalizarea prin interpretarea strategică a dezvoltării regionale

Ex: *Marea Britanie*

După procesul de dobândire a autonomiei regionale a Scoției și Țara Galilor, Anglia și-a transformat regiunile statistice în regiuni politice (acest lucru având succes și în cele două state regionale menționate anterior). Anglia a realizat acest obiectiv prin crearea unor Birouri Guvernamentale (Government Offices) și Camere și Adunări (Chambers and Assemblies).

6. Regionalizarea ca răspuns la agenda regională și pentru a beneficia de politicile regionale Europene

Ex: *Europa de Est*

7. În multe țări est-europene, transformarea post-comunistă a produs o nevoie puternică către descentralizare, inclusiv deconcentrarea către regiuni și localități care aspiră la autogovernare. Cu toate acestea, pentru standardele europene, diviziunile spațiale rezultate au fost prea fragmentate. Unitățile spațiale au fost considerate neviabile ca locuri de dezvoltare socioeconomică și ca centre pentru derularea programelor europene. Aceste regiuni au fost împărțite și sunt în acord cu cerințele NUTS-2.

Polonia

Deoarece mulți politicieni au deschis dialogul regionalizării României raportându-se la Polonia, și deoarece aceasta a parcurs un traseu istoric asemănător, fiind o țară post-comunistă, este ușor de asumat că o să fie urmat un traseu asemănător în România (însă cu nevoile moderne

² Interesant, un instrument de măsurare s-a transformat într-un instrument vital pentru transferul de sume mari de bani în întreaga Europă, iar apoi în baza agendei regionale.

de rezolvare a problemelor și virare a banilor de către Uniunea Europeană prin realizarea regiunilor cu peste 800 de mii de locuitori).

Înainte de regionalizare, Polonia avea 49 de regiuni administrative și 2.800 de comune (aproape aceiași nr. de comune ca România, deși Polonia are suprafața și populația mai mare).

Discuțiile au început în anii 90, dezbaterile au durat 3 ani, iar în 1999, în urma implementării unui proces de reorganizare, Polonia a fost împărțită în trei nivele:

- **16 voievodate – unități de conducere** – responsabile cu executarea politicii regionale, au parlament local și consiliu executiv, regiunile sunt corespunzătoare regiunilor NUTS-2;
- **379 de districte – guvernare locală** – entități administrative;
- **2.478 de comune – guvernare locală** – conduse de un Consiliu alcătuit din membri aleși, un Birou Executiv.

Voievodatele poloneze au doar autonomie normativă (ex. în autonomia de a stabili propriile reguli de funcționare a regiunii, în programele școlare, precum și în exprimarea declarațiilor care promovează intoleranța sau discriminarea bazată pe orientarea sexuală etc.) și financiară.

Nu sunt de omis problemele prin care a trecut administrația publică în cadrul procesului de regionalizare: conform Tomasz Pisula, specialist în științe sociale, procesul a fost criticat ca fiind supraburocratizat, generând crearea a mii de funcții inutile, iar 33 de orașe au pierdut statutul de oraș, ceea ce a dus la o scădere financiară și declin, accentuând dezechilibrul regional.

Republica Federală Germania

Germania s-a regăsit într-o poziție dură, regionalizarea fiind întreruptă de regimul nazist, iar după înfrângerea naziștilor, necesitând crearea regiunilor (denumite Landuri) în așa fel încât să prevină orice posibilitate de a se reîntoarce la sistemul anterior sau creării unor noi state autonome separatiste. În 1949, Legea fundamentală (Grundgesetz) a instaurat Germania ca stat federal (cu ocupația forțelor aliate), iar Uniunea Sovietică a proclamat Republica Democrată Germană ca stat unitar, desființând landurile preexistente.

După reunificare, există **trei nivele administrative**: nivelul central, nivelul regional (federal), 16 landuri (regiuni) și nivele locale. Toate au nivel independent legislativ, executiv și judiciar.

Italia

După căderea regimului fascist condus de Mussolini, în 1947 s-a adoptat o nouă Constituție, prin care Italia a fost împărțită în 14 regiuni cu statut autonom. La fel ca în capitolul menționat anterior, acestea au fost create pentru a reduce pericolul mișcărilor separatiste. Deși au fost împlinite dorințele de descentralizare administrativă și protecție a autonomiei, în Italia au existat probleme legate de lipsa financiară, confuzia competențelor și mentalitatea centralizată.

Italia a asistat la un al doilea proces de regionalizare în 1970, unde regiunile au primit mai multe competențe (social, planificare, dezvoltare economică regională). În 1977, a fost implementată reforma Bassanini, privind principiul subsidiarității, în care s-a continuat transferarea de competențe. În 2008 a fost inaugurat federalismul financiar.

Astăzi, în Italia există **patru nivele administrative**: nivelul central, regional, provincial și al municipalităților.

Franța

În Franța, procesul de regionalizare poate fi discutat de la începutul evului mediu. În termen de *regionalism*, subdiviziunile de dinainte de Revoluția din 1789 sunt similare cu cele de azi. În continuare, pentru *regionalizare*, primii pași s-au făcut în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (mai mult pentru a spori controlul regiunilor periferiei). În a doua jumătate a sec. XX, au fost puse în aplicare modele de descentralizare administrativă, sporind dezvoltarea. Deși a fost un proces lung, abia după 20 de ani de efort, Franța a ajuns la recunoașterea specificității regiunii. Din cauza culturii unitare, Franța a avut un proces puternic și dorit de regionalizare.

Astăzi, conform Constituției din 2003, Franța este împărțită în **22 de regiuni și 4 regiuni de peste mări**.

Statele Scandinave

Norvegia, Suedia și Danemarca au și ele, de asemenea, o tradiție îndelungată de descentralizare, cu autorități locale puternice.

În Norvegia, după 150 de ani, în ani 90 s-au reformat legile privind teritoriile administrativ-teritoriale prin descreșterea numărului de municipalități, atribuirea unor noi sarcini și responsabilități și reformarea districtelor.

După reformare, Norvegia a avut 19 districte și 430 de municipalități. Astăzi, Norvegia operează pe **trei nivele administrative**: central, districtual și municipal.

Spania

Spania se regăsește într-un proces similar cu cel al Franței, având o tradiție adâncă de regionalizare puternică, Spania urmărind din secolul al XVIII-lea să implementeze modelul francez de centralizare administrativă.

Deși Spania este un **stat unitar**, modul în care este organizată este unul special comparat cu un **stat regional**, în care regionalismul este la putere, Spania fiind împărțită în comunități autonome și orașe autonome, cu diverse grade de autonomie.

În Spania există regiuni cu independență specială, *Republica Catalonia*, *Galacia* și *Țara Bașcilor* dobândind statut autonom.

În constituția Spaniei sunt prevăzute **trei nivele administrative**: *nivelul central, nivelul regional și al comunităților regionale autonome și nivelul local*. Spania este împărțită în 17 regiuni, 50 de provincii și 8000 de municipalități (sunt de notat și provinciile de peste mări).

Concluzie

Regionalizarea este un proces nuanțat și complex. Formarea regiunilor necesită o varietate de criterii pentru a putea ajunge la cea mai bună formă care să satisfacă părțile interesate. Așa cum a fost menționat, acest proces diferă de la un stat la altul, fiind influențat foarte mult de contextele și sarcinile în care acestea se angajează.

Specific României, există un număr mare de vulnerabilități și complicații care reies din cadrul actual al organizării teritoriale, cel mai mare factor fiind migrația. Dacă România ar fi nevoită să se schimbe, aceasta o să trebuiască să realizeze un scenariu de regionalizare care influențează pozitiv și negativ securitatea tuturor nivelelor de manifestare.

În principal, cele mai mari nevoi ale României de regionalizare sunt: dezvoltarea echilibrată, coordonarea Fondurilor Europene, eficientizarea aparatului public, stimularea dezvoltării regionale și autonomia locală.

De viitorii funcționari publici depinde dacă aceste schimbări vor executa într-un mod similar altor state ale Uniunii Europene (referitor la modelul de stat sau mecanismul de implementare), acestea necesitând mulți ani ca procesul să fie finalizat; se poate vorbi de nivelul ridicat de voință politică și know-how pe care celelalte regiuni le au față de elitele noastre.

Bibliografie

1. Centrul de Excelență Academică, ALEXANDRU, I., C., CĂRĂUȘAN, M. V., BURLACU, A. G., Dumitrescu, A., ALISTAR, V. T., ... & SIPOȘ, M. Editor onorific.
2. Anghel-Sienerth, A. K. (2014). Aspecte teoretice privind regionalizarea. Polis. Journal of Political Science, 2(03), 35-51.
3. Băhnăreanu, C., & Sarcinschi, A. (2013). Procesul de regionalizare a României și securitatea națională. Editura Universității Naționale de Apărare" Carol I.
4. Hogwood, B. W. (1996). Mapping the regions: boundaries, coordination and government. Policy Press.
5. **Legendijk, A. (2005). Regionalization in Europe. Stories, institutions and boundaries. B/ordering Space, 77-92.**
6. Pais, C. (2016). Regionalization-Concept and Models. Legis. Info. Bull., 19.
7. Tănăsescu, SIMINA. (2002). Regionalizarea în România și implicațiile sale la nivelul cadrului legislativ. Altera, Regionalizare în Europa Centrală și de Est, (19), 5.
8. PS News. (2020, 15 ianuarie). Regionalizarea României, un proiect vechi de 18 ani, abandonat de 4 ori, reînviat de Guvernul Orban: care sunt riscurile de-a fi abandonat și a cincea oară. <https://psnews.ro/regionalizarea-romaniei-un-proiect-vechi-de-18-ani-abandonat-de-4-ori-reinviat-de-guvernul-orban-care-sunt-riscurile-de-a-fi-abandonat-si-a-cincea-oara-340568/>
9. Mitică Georgeta-Camelia. (2013). Este Regionalizarea Poloneză un Model Pentru România?. ECOSTUDENT - Revistă de cercetare științifică a studenților economiști, Nr.1/2013. 37-41.
10. Daiana Maura Vesmaș. Regionalism si regionalizare în Europa – Modele și tendințe actuale. Facultatea de Drept / Universitatea Lucian Blaga din Sibiu